

Igehirdetés. Elhangzott a Tatai Református Gyülekezetben 2021. július 11-én.

Ézsaiás könyve 49. rész 15b-16a. verse: „Én nem feledkezem meg rólad, tenyerembe véstelek be.”

Kedves Testvéreim!

Az elmúlt héten középiskolás fiataljaink táborban voltak, és ez a most hallott mondat volt a vezérigéjük. Istennek ez a biztatása pedig egészen egyértelművé teszi azt, hogy mi mibe kapaszkodhatunk abban az élethelyzetben, amibe belekerültünk. Amiben bizonytalannak érezzük magunkat, amiben a jövő még sokkal inkább kérdéses, mint eddig volt. Ugyanakkor azt sem szabad elfelejtenünk, hogy hihetetlen mennyiségű lelki sérülésünk volt ebben az elmúlt időszakban, és ennek a terhét hordozzuk magunkban, és észleljük magunk körül. Az elmúlt heti beszélgetések, amiket folytattam, mindig újra és újra előhozták ezt a témát, és én magam sem kerülhetem ki, hogy meg ne említsem. Ha őszinték vagyunk magunkhoz, és őszinték vagyunk a minket körbevevő személyekkel kapcsolatban, akkor ki kell mondanunk, hogy lelki bizonytalanságban élünk. Ahhoz pedig, hogy ez a bizonytalanságunk elmúljon, olyan kapaszkodót kell keresnünk, ami nem tűnik el a kezünkől, ami biztosan megtartja az életünket. Ez a felolvasott igeszakasz erről a biztos kapaszkodóról szól. Isten ezt mondja ma nekünk is: „én nem feledkezem meg rólad, tenyerembe véstelek”.

Mélyedjünk el Kedves Testvéreim ebben a nagyon rövid mondatban. „Nem feledkezem meg rólad”. Óriási erő van ebben. Istennel nem fordul elő, hogy akár csak egy pillanatra is, de kiesnénk a memóriájából. Nem kell félnünk attól, hogy nem lenne elég a tárhely a Mindenható gondolataiban. Amikor azt mondjuk, hogy Isten lénye végtelen, akkor az erre is vonatkozik. Nem gigabájtokban mérhető a memória-egysége. Mindenkiről, minden adat belefér. Tudom, hogy ez a mai világban eléggé kényes téma, amikor az adatvédelem minden apróságra figyel már, de Isten irányában nem kell adatvédelmi nyilatkozatot tennünk. Nem fogja a mi életünk titkait, eseményeit, örömeit, fájdalmait közhírré tenni. Ami Őnála van, az Őnála is marad. Éppen ezért biztató ez a mondat: „nem feledkezem meg rólad”.

Ismét hadd kérjek mindenkitől nagyon őszinte személyes vizsgálódást. Mindig, mindenkivel kapcsolatban, minden az eszünkbe jutott? A gyermekünkért mindig akkor mentünk, amikor kellett? A házastársunknak tett ígéreteinket minden alkalommal megtartottuk? Nem fordult elő egyetlen barátunkkal kapcsolatban sem, hogy hosszabb ideig nem foglalkoztunk vele, mert nem jutott eszünkbe? De még tovább megyek. Mindenkivel kapcsolatban eszünkbe jutott az, amit megbeszéltünk? Soha nem fordult elő, hogy ránk telefonáltak, mert elfelejtettünk egy találkozót, vagy időpontot? Ha nagyon őszinték vagyunk, akkor ki kell mondanunk, hogy nem egyszer, és nem is kétszer fordult elő az életünk során, hogy megígértünk valamit, megbeszéltünk valamit és nem teljesítettük, mert egészen egyszerűen elfelejtettük. Ez pedig azt is jelenti, hogy elfelejtettük azt is, aki várt ránk.

Ennek a fényében halljuk meg most ezt a mondatot: „nem feledkezem meg rólad”. Istennel nem fog előfordulni, hogy lekésné a találkozót. Nem történhet meg, hogy ne venné figyelembe életünk nehézségeit, vagy fájdalmait. Amikor ugyanis azt mondjuk, hogy Isten nem feledkezik meg rólunk, akkor nem csak arról van szó, hogy egyáltalán eszébe jutunk. Azt is jelenti ez, hogy tud arról, ami az életünkben van. Tud arról, hogy milyen terheket hordunk. Tud arról, hogy éppen minek örülünk. Tudja, hogyha valami meghaladja az erőnket. Látja, hogyha nem találjuk a helyünket. Minden benne van az Ő látókörében.

Isten pedig újra és újra jelét adja annak, hogy nem feledkezik meg rólunk. Amikor olvassuk a Bibliát, és megértjük, hogy annak az üzenete a mi életünket is érinti. Amikor hallgatunk egy prédikációt, és abból biztatást, vagy vigasztalást hallunk. Amikor imádkozunk, és egyértelmű lesz számunkra, hogy azt a Mindenható meghallgatta. Amikor segítséget kapunk a legnagyobb szükséghelyzetben, amikor megerősödünk a legnagyobb erőtlenségben, amikor úgy érezzük, hogy a helyünkre kerültünk, pedig sokféle kérdéssel küzdöttünk, akkor éreztük, tudtuk, hogy Isten velünk van, és nem feledkezett meg rólunk.

A próféta pedig egy még erőteljesebb képpel is kihangsúlyozza, hogy mennyire biztosan benne vagyunk a Mindenható tudatában. „Nem feledkezem meg rólad, tenyerembe véstelek be”. Többször

Igehirdetés. Elhangzott a Tatai Református Gyülekezetben 2021. július 11-én.

találkoztam már ezzel a képpel, de csak most gondoltam bele teljes valójában, hogy ez mit is jelent. Hiszen szoktunk olyat tenni, hogy emlékeztetőként valamit a tenyerünkbe írunk, amikor éppen nincsen papír nálunk. Egy-egy telefonszámot, vagy a bevásárló listát. Diákokkal is előfordul, hogy dolgozatra készülve a tenyerükbe írnak vegyjeleket, évszámokat, képleteket emlékeztetőként. Csakhogy ezeket le lehet mosni. Ezeket az izgalom izzadása tönkre teheti. Elmosódhat, használhatatlanná válhat.

Az itt szereplő kép azonban ennél sokkal több. „Tenyerembe véstelek be”. Ahogyan Károli Gáspár a maga fordításában még egyértelműbben adta vissza: „Markaimba metszettelek fel téged”. Amikor Isten a mi nevünket megjegyzi, akkor úgy vési bele a tenyerébe, hogy annak a nyoma mindörökké ott legyen. Onnan nem törölhető ki. Semmilyen formában nem tüntethető el.

Olyan ez, mint amikor egy heg ott marad az ember kezén. Az én kezemen is van egy ilyen heg. Harmadikos voltam az általános iskolában, amikor a kezemmel egy éles fémnek mentem neki, miközben fogócskáztunk az udvaron. Ömlött belőle a vér, és az orvosi rendelőben úgy kellett összekapcsolni a sebet. A nyoma ma is itt van rajtam. 38 éve történt, de a heg életem végéig itt marad.

Most mindezt fordítsuk át arra, hogy a mi nevünk ugyanígy maradandóan fel van vésve Isten tenyerében. Annak a nyoma pedig ott marad mindörökké. Ennél fontosabb pedig nincsen. Amikor Jézus tanítványai visszatértek a kiküldetésből, és boldogan újságolták Jézusnak, hogy még a gonosz lelkek is engedelmeskedtek nekik, akkor Jézus azt válaszolta, hogy ne annak örüljete, hogy a lelkek engedelmeskednek nektek, hanem „annak örüljete, hogy a nevetek fel van írva a mennyben”.

Isten azt az ígéretet adta, hogy „tenyerembe véstelek be”. Ezt a bevésést pedig nem szokta senki csak úgy vállalni. Hadd hozzak még egy képet, hogy egészen jól megérthessük, hogy mennyire fontos esemény is ez. Egyszer találkoztam valakivel, aki a gyermekét hozta keresztelni. a karjára volt tetoválva két név. A felesége neve, és a gyermeke neve. Néhány évvel később, amikor a második gyermeket is hozták a keresztlőre, akkor az ő neve is oda lett tetoválva. Beszélgettünk is erről, hogy valószínűleg nem tervezi sem a feleségét lecserélni, sem a gyermekeit elfelejteni. Annyira fontos a családja, hogy ezt a nehezen kitörölhető megoldást is vállalta, hogy ott legyenek mindig a szeme előtt.

Kedves Testvéreim, mi is ennyire kitörölhetetlenül ott vagyunk Isten szeme előtt. Egyenként, személy szerint. Ez az örökkévaló bevésés, vagy bemetszés pedig mindenkivel megtörténik, aki Jézus Krisztust személyesen is megismeri, és személyesen is elfogadja megváltójának. Így alakul ki az a különleges és megismételhetetlen kapcsolat, amiről a mi Megváltónk is beszélt, hogy aki Őbenne hisz, annak örök élete van.

A jó hírem pedig az, hogy Jézus Krisztusban mindenkinek a neve ott van. Nem marad ki senki. Ez nem olyan, mint annak idején az aranyoldalak nevű telefonkönyvvel kapcsolatban elhangzott: „lemarad, aki kimarad”. Abból a telefonkönyvből ki lehetett maradni. Aki viszont Jézus Krisztushoz tartozik, annak a neve kitörölhetetlenül Isten előtt lesz.

Az Isten tenyerébe vésettekre pedig odafigyel a mi Istenünk. Odafigyel az ifi táborban résztvevőkre, odafigyel a gyülekezet tagjaira, odafigyel idősekre és fiatalokra, gyerekekre és felnőttekre. Ebben a hitben vigyünk magunkkal és jegyezzük meg ezt az ígét: „Én nem feledkezem meg rólad, tenyerembe véstelek be.”

Ámen!